

Sygn. akt III PK 122/17

POSTANOWIENIE

Dnia 18 października 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik

w sprawie z powództwa K. M.
przeciwko Starostwu Powiatowemu w S.
o ustalenie istnienia stosunku pracy,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu
18 października 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego –
Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w G.
z dnia 22 czerwca 2017 r., sygn. akt VI Pa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w G. wyrokiem z dnia 22 czerwca 2017 r., sygn. akt VI Pa [...], zmienił zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego w S. z dnia 15 marca 2017 r., sygn. akt IV P [...], wydany w sprawie z powództwa K. M. przeciwko Starostwu Powiatowemu w S. o ustalenie, że nawiązany przez niego z pozwanym Starostwem Powiatowym stosunek pracy na podstawie umowy o pracę z dnia 27 sierpnia 2015 r. nadal istnieje, w ten sposób, że w pkt II i ustalił, że stosunek pracy opisany w pkt I wyroku istnieje nadal, zaś w pkt IV i zasądził od pozwanego Starostwa Powiatowego w S. na rzecz powoda K. M. 360 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. Ponadto zasądził od pozwanego na rzecz powoda 3.321 zł tytułem zwrotu kosztów procesu za postępowanie apelacyjne.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku Sądu Okręgowego wniosło

Starostwo Powiatowe w S., zaskarżając go w całości.

Skarżący wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na to, iż jest oczywiście uzasadniona. Wskazując na naruszenia przepisów prawa materialnego wymienionych w skardze podał, iż uchybienia sądu II Instancji w tymże zakresie skutkowały błędnym przyjęciem, iż łączący strony stosunek pracy nie został rozwiązany z dniem 14 września 2016 r. Zdaniem skarżącego Sąd zupełnie pominął kwestię skutecznego złożenia przez pracodawcę oświadczenia woli w przedmiocie rozwiązania umowy o pracę z powodem *per facta concludentia*, koncentrując się wyłącznie na aspekcie niezachowania przez pozwanego formy pisemnej w zakresie wskazanego oświadczenia oraz na wskazaniu, iż doręczone pracownikowi świadectwo pracy zawierało wyłącznie oświadczenie wiedzy pracodawcy. Skarżący podał także, iż Sąd II instancji, dokonując analizy konkretnych dowodów w przedmiotowej sprawie, nie rozważył całego zebranego w zawistej sprawie materiału dowodowego i nie powiązał wszystkich wniosków wynikających z oceny poszczególnych dowodów w logiczną całość, co skutkowało naruszeniem przepisów postępowania, mającym wpływ na treść skarżonego orzeczenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Z uzasadnienia wniosku nie wynika, by zaskarżony wyrok zapadł z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad prawa, widocznym *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy i dłuższych badań lub dociekań (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 marca 2017 r., V CSK 535/16, LEX nr 2304253). Choć rzeczywiście w orzecznictwie podaje się, że jest możliwe rozwiązanie umowy *per facta concludentia*, to jednocześnie wskazuje się, iż stwierdzenie tego rodzaju rozwiązania jest problematyczne, uzależnione od szczegółowego, zindywidualizowanego rozpoznania konkretnej sprawy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 2016 r., II PK 131/15, Legalis nr 1471860; postanowienie Sądu

Najwyższego z dnia 10 października 2012 r., II PK 145/12, Legalis nr 612990). Już sama powyższa okoliczność wskazuje na to, że skargi nie można uznać za oczywiście uzasadnioną, albowiem zarzucone naruszenie nie ma oczywistej natury.

Niezależnie od powyższego wskazać warto, iż Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 20 listopada 2014 r., I PK 88/14, LEX nr 1622121 wyjaśnił, iż umowa o pracę nie rozwiązuje się przez czynność konkludentną w postaci doręczenia świadectwa pracy - jak miało to miejsce w sprawie niniejszej - gdyż wystawienie świadectwa nie jest jednostronną czynnością pracodawcy wskazującą na zamiar rozwiązania umowy, tylko oświadczeniem wiedzy pracodawcy, który sporządzając świadectwo pracy pozostaje w słusznym bądź mylnym przeświadczeniu, że dany stosunek pracy uległ rozwiązaniu. Również pozostałe, to jest inne niż wręczenie świadectwa pracy zachowanie pracodawcy, mające zdaniem skarżącego świadczyć o woli rozwiązania stosunku pracy z powodem, nie stanowią o oczywistej zasadności skargi albowiem wymagałaby dodatkowego rozważenia choćby w kontekście podpisania przez powoda i przedstawiciela pozwanego w dniu 7 lipca 2016 r. porozumienia uchylającego porozumienie z dnia 13 kwietnia 2016 r. o rozwiązaniu stosunku pracy z powodem. Jakkolwiek w terminie późniejszym okazało się, że w imieniu pozwanego porozumienie podpisała osoba nieuprawniona, to nie zmienia to faktu, że powód nie mógł lub nie musiał o tym wiedzieć i nie może w związku z tym ponosić negatywnych konsekwencji. Powód nadal świadczył pracę, a pismo w przedmiocie podpisania porozumienia przez osobę nieuprawnioną zostało mu doręczone dopiero w dniu 14 września 2016 r., razem ze świadectwem pracy. W skardze kasacyjnej skarżący wskazał, że najpóźniej ta data powinna zostać uznana za dzień rozwiązania umowy. Jednakże, jak ustalił Sąd II instancji, w piśmie sporządzonym w dniu 6 września 2016 r., a doręczonym adresatowi dnia 14 września 2016 r., także zabrakło klarownego oświadczenia woli rozwiązania stosunku pracy z powodem. Dlatego Sąd mógł uznać, że pismo to nie ma charakteru wypowiedzenia umowy. Kwestionowanie zaś w skardze kasacyjnej tego ustalenia, podobnie jak prawidłowości pozostałych ustaleń faktycznych i oceny dowodów jest niedopuszczalne. Sąd Najwyższy nie jest bowiem uprawniony do badania prawidłowości zarówno ustaleń faktycznych, jak i oceny dowodów, dokonanych przez sąd drugiej instancji. Sąd Najwyższy jako „sąd prawa”,

rozpoznając nadzwyczajny środek odwoławczy w postaci skargi kasacyjnej, jest związany ustalonym stanem faktycznym sprawy (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Związanie to wyklucza nie tylko przeprowadzenie w jakimkolwiek zakresie dowodów, lecz także badanie, czy sąd drugiej instancji nie przekroczył granic swobodnej ich oceny. Z tego punktu widzenia każdy zarzut skargi kasacyjnej, który ma na celu polemikę z ustaleniami faktycznymi sądu drugiej instancji, chociażby pod pozorem błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania określonych przepisów prawa materialnego, z uwagi na jego sprzeczność z art. 398³ § 3 k.p.c. jest *a limine* niedopuszczalny (postanowienia Sądu Najwyższego: z 12 czerwca 2006 r., IV CSK 100/06, Legalis nr 173817; z 10 sierpnia 2006 r., V CSK 211/06, Legalis nr 177293).

Mając powyższe na względzie, należało orzec jak w sentencji.